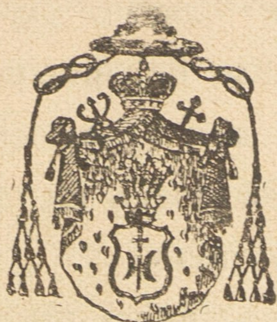

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1909. | Выдано 5. Лютого | Ч. II.

Ч 2.

Ч. 17/орд. Архієрейске посланіє о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій.

Всечестному Духовеньству мірскому и монашому и всемъ вѣрнымъ Нашои епархіи.

Миръ о Господѣ и наше Архієрейске благословенє!

„И҆ ны́нѣ глаго́летъ Гдь Богъ ва́шь: ѡбрати́тесѧ ко мнѣ̀ всѣ́мъ се́рдцемъ ва́шимъ въ постѣ̀ и҆ въ пла́чи, и въ рыда́ніи: И҆ расто́ргните сердца̀ ва́ша, а҆ не ри́зы ва́ша и ѡ҆бра́титесѧ ко Гдꙋ Богꙋ ва́шемꙋ, ꙗ҆́кѡ ми́лостивъ и҆ щедръ е҆́сть, долготерпѣли́въ и многоми́лостивъ, и҆ раскаѧва́ѧйсѧ ѿ зло́бахъ“. Іоиль 2, 12. то значитъ: „такъ говоритъ Господь: навернѣтся до мене зъ цѣлого серця вашого, зъ постомъ и плачемъ и риданємъ. И розъдрѣтъ серця вашî, а не одежи и навернѣтся до Господа Бога вашого, бо вôнъ єстъ ласкавый и милосердный, терпеливый довго и богатый въ любовъ и высшій по надъ злобу“.

Тыми словами, дорогî мои, розпочинаю я мôй листъ до васъ при вступѣ до великого посту, тыми словами, якими Духъ св черезъ пророка Іоиля еще въ старôмъ завѣтѣ взывавъ людей до навереня ся до Бога, до покуты, до задосить учиненя, до умертвленя себе, и я взываю васъ именемъ Церкви св. яко вашъ Архієрей и Владика, щобысьте той пôстъ св. призначеный для нашого покаянія и нашои поправы належито выкористали.

Грѣшнî мы передъ Богомъ, нашî блуды и провины, може навѣтъ беззаконія и злочины, сутъ великî и многî, и єсли неоденъ зъ насъ взгядный спокôй має въ своимъ серцю и въ своимъ сумлѣню, то причина тому коротка память человѣка: забуває, кôлько зла натворивъ, кôлько кривды людемъ а образы Бога на єго совѣсти тяжить. Але она вôдôзвеся, тая приспана совѣсть, она вôдновится, тая притуплена память, лише, що може вôдозве ся запôзно, въ самôй остатнôй годинѣ смерти, коли то, якъ писателѣ церковнî говорятъ, передъ окомъ человѣка переходитъ цѣле єго минувше житє; може вôдозве ся втоды, коли вже буде запôзно покаяти ся, не стане часу навернутися до Бога, не буде сили, задосить учинити за всѣ грѣхи и беззаконія! Тожь поки часъ, покутою и жалемъ, умертвленємъ и вôдреченємъ ся вôдъ роскошей свѣта того чиньмо задосить за нашî грѣхî и провины, позыскуймо ласку Божу, здобуваймо спокôй для сердецъ нашихъ. И рѣчь то не велика и не тяжка, тоє вôдреченє ся и наверненє ся, єсли зважимо и пригадаємо собѣ множество и великôсть нашихъ грѣхôвъ. А прецѣнь сутъ люде, котрî ничого не хотятъ собѣ вôдмовити, котрî идутъ лише за похотями тѣла своего и мале вôдреченє ся своихъ злыхъ привичокъ уважаютъ яко кривду свою, яко укороченє ихъ щастя: „Мнози бо ходятъ, иже многажды глаголахъ вамъ, нынѣ же и плача глаголю, враги креста Христова“. Філіп. 3. 18. т. з. „бо многî, о котрыхъ я часто говоривъ вамъ а теперъ навѣть зъ слезами говорю, поступаютъ якъ вороги креста Христова“. А дальше що слѣдує зъ тои неохоты нашои, вôдмавляти собѣ того, що нашому тѣлу, нашôй змисловости сприяє, що противится нерозумнымъ и самолюбнымъ бажанямъ нашого серця, бажанямъ грѣшнымъ и волѣ Бога противнымъ, зъ того отже нашого самолюбія повстає невдоволенє, и то у дуже многихъ людей, въ всѣхъ верствахъ суспôльности. Оно єстъ причиною нарѣканя на Бога и на Церковь св., оно єстъ причиною терпѣня и нещасть.

А єсли хочемо тіи небезпеченьства вôдъ насъ вôдсунути, то мусимо въ серця нашî впровадити назадъ духа вôдреченя ся. Вже въ дѣти духа того вщѣпляти належитъ, и черезъ цѣле житє той духъ, той напрямъ душѣ нашои має насъ провадити.

Коли перший грѣхъ на земли сповнено, то заразъ пôзнавъ чоловѣкъ, що повиненъ покуту дѣлати, и такъ розвинулося почутє потребы покаяня и задосить учиненя. Тоє було нашимъ прародичамъ и всѣмъ ихъ потомкамъ такъ потрѣбне и такъ конечне, якъ лѣкъ для хорого. Невѣрство тому противится, представляє, що

належить на земли, въ дочаснôмъ житю шукати повного щастя и вдоволеня, але оно лише побôльшає розчарован , и невдоволенє, бо лише въ вôдреченю ся, въ умертвленю можна знайти ратунокъ и вдоволенє и спасеніє. И тутъ справджуютъ ся слова Апостола: „Слóво бо крⷭ҇тное погибáющимъ оубѡ юродство є҆́сть, а҃ спасáемимъ нáмъ сíла Бж҃ïѧ є҆́сть“. (Корінт. 1. 18). Бо слово (проповѣдь) о крестѣ для тыхъ котрû гинутъ, єстъ глупотою и для насъ, котрû осягаємъ спасеніє, силою Божою. Отже духъ умертвленя, дорога креста, єстъ пôдставою христіяньства, безъ того немыслиме єстъ житє пôсля науки Христовои.

Цѣле житє Спасителя, вôдъ яселъ въ стаєнцѣ ажь до смерти крестнои то одно пасмо терпѣня, гôркого вôдреченя ся и добровôльного пониженя. Пророкû напередъ видять въ Нѣмъ человѣка, котрого долею є страданє, пониженє и ганьба. Єго смерть на крестѣ яко задоситьучиненє за цѣлый родъ людскій представляє намъ Церковъ щоденно въ службѣ Божой, той жертвѣ нового завѣта, коли розпочавъ Свôй урядъ учительскій, то ясно сказавъ, кто може бути Єго учиникомъ, кто може бути христіяниномъ: „А҆́ще кто̀ хóщетъ по мнѣ̀ и҆тѝ, да ѿвéржетсѧ себé, и҆ вóзметъ крⷭ҇тъ свóй, и҆ по мнѣ̀ грѧдéтъ.“ (Мат. 16. 24) „Кто хоче ити за мною, най выпре ся себе, и возьме кресть свôй и иде за мною“. Нѣмъ Христосъ завôзвавъ Своихъ учениковъ, щобы послѣдовали Єму що до выреченя ся себе, що до вôдреченя ся, но напередъ ясно и докладно предсказавъ имъ свои страданія, якъ читаємъ у св. Евангелиста Матея. Апостолы настрашилися того; они не могли поняти, щобы Сынъ Божій такой ганьбѣ и такимъ страстемъ мавъ ся пôддати. Св. Петро зъ любови до Христа не хоче того зрозумѣти, щобы єго учитель и Спаситель мавъ такій тяжкій крестъ на Себе взяти. Але Христосъ въ острыхъ словахъ вытыкає тоє Петрови що вôнъ, котрого головою Своєи Церкви поставивъ, хоче Єго вôдвести вôдъ тыхъ страданій, якими по волѣ Божой цѣлый свѣтъ вôдкупити маe.

Тоє таинство креста Христосъ Своимъ ученикамъ що разъ бôльше вôдкривавъ, щобы ихъ вѣра була сильна, коли прыйдуть на нихъ часы пробы и они прыйшли до передсвѣдченя, що имъ не годится бути бôльшими и лѣпшими по надъ свого учителя, що якъ вôнъ терпѣвъ, и они терпѣти мусятъ и двигати крестъ свôй, щобы Єму подôбными статися.

И не говорѣтъ, дорогû братя, що наука о крестѣ вôдносится лише до Апостоловъ, до першихъ христіянъ, або лише до душъ выбраныхъ, не говорѣтъ, що Богъ не може такихъ условѣй ставити, що въ нашой натурѣ лежить, утѣкати вôдъ болю и терпѣня. Христосъ того вôдъ насъ ясно вымагає, бо якъ оповѣдає св. Марко, було такъ: „И҆ призвáвъ нарóды съ оу҆чн҃икѝ свои́ми, речѐ и҆̀мъ: И҆́же хóщетъ по мнѣ̀ и҆тѝ, да ѿвéржетсѧ себѐ, и҆ возметъ крⷭ҇тъ свóй, и҆ по мнѣ̀ грѧдéтъ“ (Мар. 8. 34.) „И закликавъ нарôдъ зъ своими учениками, та сказавъ имъ: Кто хоче ити за мною, най выречe ся себе самого, и возьме крестъ свôй и най иде въ сдѣдъ за мною.“ А св. Лука говоритъ: „Глаго́лаше же ко всѣ̑мъ: А҆́ще кто̀ хóщетъ по мнѣ̀ и҆тѝ, ... да̀ вóзметъ крⷭ҇тъ свóй.“ (Мар. 9. 24). Длятого нема иннои дороги: кто

признаеся до Христа, кто хоче за Єго наукою ити, кто хоче душу свою спасти, той мусить себе выречися, свôй крестъ на себе взяти, и ити за Спасителемъ.

Що то значить себе выречи ся? То значить выречися власныхъ пожадань и привичокъ и похотей и поборювати самолюбство; то значить пôддати ся цѣлковито волѣ Божой, хотяйбы тое було натурѣ людской и немиле и тяжке. Що то значить выречи ся себе? пытае св. Григорій В. Ото диви: кто бувъ гордый а черезъ наверненє ся до Христа, ставъ ся покôрнымъ той вырѣкъ ся себе. Кто бувъ розпустный а черезъ встремезливость ставъ ся чистымъ, той вырѣкся себе. Кто бувъ захланный и скупый а вже не дбае о грошѣ але дѣлится своимъ добромъ зъ бѣдними и потребуючими, той певно вырѣкся себе. Отже мы вырѣкаемо ся себе, коли давного чоловѣка въ насъ опускаемо а стремимо до нового, до котрого мы покликаний. Кто не може ся вôддѣлити вôдъ себе самого, не дôйде до того, що понадъ нимъ есть".

Мы не есьмо самѝ для себе цѣлею, конѣцемъ и призначенемъ, мы есьмо сотворѣнями и призначеными, щобысьмо славу Бога пôдносили и ширили, Єго познавали, Єму служили и Єго любили. Для того злученя ся зъ Богомъ намъ все трудити ся треба, и старатися, щобысьмо злѝ склонности нашои упавшои природы побѣджали. Чоловѣкъ є найвысше и найкрасше сотворѣнє въ видимой природѣ. — Мае розумъ и свобôдну волю, стремить до правды и до посѣданя найвысшого добра; але анѣ его розумъ, анѣ его воля не суть досконалими. Оба тіи свойства зъ природы ограниченѝ стали ся черезъ грѣхъ прародичѣвъ уломными: розумъ затемненый, воля склонна до злого. Кождый мусить переходити тую внутренну борбу, о котрôй св. Ап. Павло говорить: „Вѣмы бо, ꙗко законъ дховенъ єстъ, азъ же плотанъ єсьмъ, проданъ подъ грѣхъ. Єже бо содѣваю, не разꙋмѣю: не єже бо хощꙋ сіє творю: но єже ненавижꙋ, то содѣловаю. . . . . Кто мѧ избавить ѿ тѣла смерти сеѧ? — пытае ся и вôдповѣдае: „благодать Божа черезъ Іисуса Христа Господа нашого".

Тую ласку Божу мы маємо собѣ выпросити черезъ молитву, якъ дѣти у вôтця. Мы слабѝ и немôчнѝ и що до розуму нашого и що до волѣ, а Богъ всемогучій. Мы узнаємо нашу цѣлковиту зависимôсть вôдъ Бога, а тоє дѣеся въ молитвѣ. Єсли чоловѣкъ опре ся о помôчь Божу, єсли ласка Божа силу волѣ єго скрѣпить, єго розумъ просвѣтить, втоды вôнъ зможе опертися грѣшнимъ похотямъ, зможе увôльнитися вôдъ гордости и зарозумѣлости, и пôднестися до Бога, вѣчного сонця правды и любови. Щасливый чоловѣкъ, котрый пôзнае свою немôчь и слабôсть и у Бога помочи шукає. Въ короткôмъ часѣ пôзнає вôнъ, що цнота въ єго серци взмагаєся, що вôнъ зближаєся до Бога. Але надъ тымъ треба потрудитися, тоє треба собѣ запрацьовати, выбороти собѣ. — Св. Ап. Павло описує намъ тую борбу. Пôднесеный ажь до третого неба переходивъ потôмъ тяжкѝ покусы. Три разы молився о вôдверненя ихъ а Господь вôдповѣвъ єму; „Довлѣєть ти благодать моѧ: сила бо моѧ въ немощи совершаєтсѧ." (II. Кор. 12. 9.) „Досить для тебе моеи

ласки: бо сила моя совершає ся въ немочи." — И Апостолъ въ своихъ смуткахъ маючи ласку Божу „має велику потѣху". Чимъ бôльше отже чоловѣкъ себе вырѣкаєся и черезъ борбу свои злӣ склонности побѣджає, тымъ высше пôдносится въ житю ласки, тымъ сильнѣйше злучаєся зъ Богомъ. И втоды вôнъ непривязує значеня до дôбръ и утѣхъ и почестей свѣта того. Бѣдный зносить терпеливо и безъ зависти свою нужду и тѣшится, що є подôбный убогому Спасителеви. Богатый дѣлится зъ бѣдними и въ покорѣ стаєся убогимъ духомъ, не привязуєся до своихъ богацтвъ. Обохъ однако духъ вôдреченяся провадить до спокою душевного, до Бога, до правдивого щастя.

А коли черезъ нашу працю и внутренну борбу нашь розумъ и наша воля вже пôддалися таинствамъ вѣры, то и нашӣ плечѣ мусять пôддатися пôдъ тягаръ креста: „Аще кто̀ хо́щетъ по мнѣ̀ ити́, да̀ ѿвержется себѐ и возме́тъ крⷭ҇тъ сво́й, и послѣ́дꙋетъ мнѣ̀." (Лук. 9. 23).

Що хоче Христосъ выразати тымъ словомъ „крестъ?" Апостолы розумѣли тоє добре. Втоды пановали въ Палестинѣ Римяне и карали засудженыхъ на смерть въ той спосôбъ, що прибивали ихъ на крестѣ. Тожь Апостолы бачили не одного, якъ двигавъ крестъ, на котрôмъ мавъ бути розпятымъ. Отже пôдъ тымъ словомъ „крестъ" розумѣє Спаситель кожде терпѣнє, кожду противнôсть, всякій трудъ и працю, якӣ може Єго св. законъ на людей накладати. Всьо, що може въ житю христіянина бути тяжкимъ, прикрымъ, сумнымъ, всьо тоє є частію креста. И тіи пожертвованя, и тіи переслѣдованя, и працѣ и труды и слабости и нужды и клопоты нашого стану — всьо тоє єсть крестомъ.

Тоє двиганє креста єсть конечнымъ, вôдъ того мы вôльными бути неможемо, чи хочемо, чи не хочемо, чи зъ вѣрою пôддаємо ся тому тягареви чи бунтуємо ся супротивъ того и нарѣкаємо — креста неуникнемо. И тоє єсть конечнымъ варункомъ, щобы мы могли душѣ нашӣ ратовати, бо призначенє человѣка не лежитъ въ безграничнôй силѣ, выузданôй свободѣ, богатствѣ и добротѣ, такъ якъ и цѣлыхъ народôвъ, але въ розшируваню и поглублюваню царства Божого на земли въ здобутѣ правды и цноты.

А люде теперъ инакше судятъ и думаютъ. Всѣ радӣбы до якъ найбôльшого добра дочасного доходити, каждый бажає собѣ скоро и въ легкій спосôбъ статися можнымъ и богатымъ. Здавалобы ся, що найбôльше щастє чоловѣка, то грошѣ и тоє, що за грошѣ купити можна.

Певно, що Богъ намъ незаказує въ уцтивый и розумный спосôбъ старати ся о добра дочаснӣ, забезпечити собѣ будучнôсть свою и будучнôсть своєи родины, заощадити собѣ и придбати маєтку на часъ потребы чи слабости. Тоє єсть навѣть нашимъ обовязкомъ. Такожь незаказане намъ, щобы мы старалися о лѣпшій и выгôднѣйшій станъ, и щобы мы уживали тоє всьо, що наука и праця людска здобула для людского добра. Але християнинови не вôльно уважати богацтва и достатки свѣта

того яко найвысшу и одиноку цѣль житя, не вôльно нарѣкати, єсли єго ближньому лѣпше ведеся, якъ єму, єсли вôнъ тяжше муситъ працьовати, якъ другий. То незадоволенє изъ свого стану, тая завистъ, тоє нарѣканє, то єстъ не похристіяньски и грѣшне. То неможливе, щобы щастє чоловѣка залежало вôдъ богацтвъ. Тіи природнї добра, страва, напôй, одежа, помешканє суть лише на тоє, щобы наше житє удержати. Не суть они цѣлею, але средствами. „Рече же къ нимъ: блюдите и хранитеся ѿ лихоимства, ꙗко не ѿ избытка комꙋ животъ єгѡ єстъ ѿ имѣнія єгѡ. (Лук. 12. 15.) „При тôмъ сказавъ имъ: стережѣтся и хоронѣтся лакôмства, бо житє чоловѣка не зависитъ вôдъ надмѣру того, що маєˮ.

Обовязокъ той, ставити добра вѣчнї понадъ дочаснї дотычитъ не лише кождого поодинокого чоловѣка але и цѣлї народы. Сила, могучôсть, щастє и добро суспôльности и цѣлыхъ народôвъ не почиває въ безмѣрныхъ богатствахъ и въ безконечнôмъ добробутѣ, але въ моральнôмъ порядку, въ розширеню царства Божого, въ уладженю вôдносинъ на пôдставѣ Єго св. заповѣдей.

Єсли суспôльнôсть христіяньска опреся на правдѣ и цнотѣ, то выробитъ зъ помежи себе честнї, шляхотнї, чистї и сильнї характеры, и буде мати красну будучнôсть. Той нарôдъ буде правдиво крѣпкимъ, де буде правдива шляхотнôсть, оперта на цнотѣ и законахъ Божихъ, и колибы на такій нарôдъ прыйшли тяжкї удары и прикрї хвилѣ, вôнъ побѣдитъ, вôнъ пôднесе ся маючи за идеалъ правду, цноту и Бога!

Спаситель, дорогї братя, яко наймудрѣйшій учитель, показовавъ намъ дорогу въ всѣмъ. За Нимъ, яко нашимъ провôдникомъ и нашимъ прикладомъ мы всѣ поступати маємо. Длятого Апостолъ вказуючи на примѣръ Спасителя, заохочує насъ до терпеливости въ терпѣніяхъ: „Взирающи на начальника вѣры, и совершителя Іисꙋса, иже вмѣстѡ предлежащія ємꙋ радости, претерпѣ крестъ, ѡ срамотѣ нерадивъ, ѡдеснꙋю престола Бжія сѣде. (Евр. 12. 2.) „И дивѣмся на творця и доконателя вѣры Іисуса, котрый вмѣсто радости, яку мавъ передъ собою, претерпѣвъ крестъ, не зважавъ на соромъ, и засѣвъ по правицѣ престола Божогоˮ. Воинъ иде смѣло въ бôй, коли бачитъ, що єго воєвода иде напередъ, такъ и христіянинъ иде вôдважно напередъ, єсли бачитъ, що єго Господь и Спаситель иде передъ нимъ. Длятого Христосъ каже: послѣдуй менѣ, иди за мною, неси крестъ за мною, не за свѣтомъ, не за твоими пристрастями. Всѣ тіи, що идутъ за свѣтомъ, и за пристрастями, двигаютъ часто дуже тяжкій крестъ, мусятъ перетерпѣти неодно упокоренє, перенести много трудôвъ и клопотôвъ, але свôй крестъ двигаютъ они не Христа ради. За мною иди, кличе Христосъ, и страдай въ имя тыхъ пересвѣдченъ, зъ якими я перетерпѣвъ крестну жертву за спасенє роду людского. „Хртꙋ ѹбѡ пострадавшꙋ за ны плотію, и вы въ тꙋже мысль вооржитеся: зане пострадавый плотію, преста ѿ грѣха. (Петр. 4. 1.) „Понеже отже Христосъ терпѣвъ за насъ тѣломъ, то и вы узбройте ся тою самою мыслію; бо кто утерпѣвъ на тѣлѣ, той перестає грѣшитиˮ, говоритъ

св. Петро, длятого въ насъ має наступити цѣлковита перемѣна и зачати ся нове житє. Кровъ Христова поплила на крестѣ, щобы серце чоловѣка обмити, щобы тоєже змякчити и оживити.

Нашѣ серця очищенѣ кровію Агнца непорочного, якъ можемо тіиже каляти болотомъ грѣха? Нашѣ ноги мы очистили вôдъ пороху земски'ъ похотей, якъ можемо ихъ на ново занечищати? „Или не вѣсте, ꙗкѡ тѣлеса ваша храмъ живꙋщагѡ въ васъ свѧтагѡ Дꙋха сꙋть, єгоже имате ѿ Бога, и нѣсте свои? Кꙋплени бо єсте цѣною: Прославите ѹбѡ Бога въ тѣлесѣхъ вашихъ, и въ дꙋшахъ вашихъ, ꙗже сꙋть Бжїѧ.“ (Кор. 6. 19).“ Чижь не знаєте, що тѣла вашѣ суть храмомъ святого Духа, котрый въ васъ мешкає, и котрого маєте вы вôдъ Бога, и не єсьте свои? Вы бо єсьте купленѣ цѣною. Длятого прославляйте Бога въ тѣлахъ вашихъ и въ душахъ вашихъ, котрѣ суть Божими.“ Тожь стережѣтся неволѣ грѣха, поглядаючи на цѣну, за яку мы купленѣ. Наше смертельне и грѣшне тѣло очиствивъ Іисусъ Христосъ, непорочный Агнецъ, и украсивъ тоєже такъ, що оно дорожше якъ золото и жемчуги, що оно стало ся мешканємъ св. Духа. Чижь не справедлива рѣчь, щобы мы, памятаючи на тоє, на тоє высоке достоиньство и тую велику честь, тѣло наше и всѣ силы єго посвятили Богу? Тожь потрудѣмся надъ тымъ и посвячаймо себе Богу, а то въ той спосôбъ, що будемо ревно и щиро сповняти обовязки нашого стану, що будемо крѣпко поборювати нашѣ злѣ склонности, привычкѣ и пристрасти; що терпеливо зносити будемо клопоты житейскѣ, долегливости, слабости а навѣть — сли такъ Богу подоба ся — и нещастя.

Кôлько то най каня и невдоволеня уникнимо, єсли тіи кресты, якѣ Богъ на насъ зсилає, будем принимати яко охорону супротивъ грѣхôвъ, яко доказъ ласкѣ Божои!

Тожь розважаючи въ тôмъ св. постѣ спасительнѣ страсти Христовѣ вырабляймо собѣ того Духа, котрый намъ вскаже ити за Христомъ Спасителемъ, стояти пôдъ крестомъ Господнемъ, прыймати радо, що Богъ дає и стремѣти до злученя ся зъ Нимъ. А втоды той пôстъ св. принесе намъ правдивый пожитокъ и мы зъ радостію сердечною будемо могли обходити св. Воскресеніє!

Благодать Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышли въ недѣлю о. Мытари и Фарісеи дня 18(31) сѣчня 1909.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Поручаємъ Всч. Духовеньству повысшій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочернѣ церкви належать, має ся той листъ въ кождôй церквѣ оголосити, починаючи вôдъ недѣлѣ мясопустнои.

ОО. Катехиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могуть, пôсля обставинъ, листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вôдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благоразумно поучати вѣрныхъ о приписахъ

въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ дієцезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898., то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всеч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ вызше 2.000 душь розпочинати св. сповѣдь пасхальну вôдъ 1. понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчитъ ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ: 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляємъ власть всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consaguinea vel consaguineo sive primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся має въ слѣдуючій способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшеня маєдокладно высказати ся при каждôмъ сповѣдаючимъ ся, иначе каючійся не одержавъ розрѣшеня) має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плодскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоєи (мужа твоєго), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Такожь удѣляємъ до кôнця бѣжучого року 1909 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказанѝ, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ;

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна;

3) при сповѣди женихôвъ передъ вѣнчанємъ, єсли вже нема часу до Насъ вôднести ся.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль 31. Сѣчня 1909.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 3.

Ч. 575. О духовныхъ реколєкціяхъ въ Кристинополи..

Реколєкціи духовнѝ для священикôвъ вôдбудуть ся въ монастыри ОО. Василіянъ въ Крыстинополи въ сегорôчнôмъ тыждни сыропустнôмъ, почавши вôдъ понедѣлка до

пятницѣ. — О тôмъ завѣдомляє ся Всч. Духовеньство и завзывае ся до участи, особливо зъ поблизкихъ деканатôвъ, зъ тымъ, що пôсля заявленя Преп. О. Игумена Монастыря, найбôльше 26 священикôвъ буде могло въ тымъ монастыри помѣститись.

Намѣряючій проте взяти участь въ тыхъ реколєкціяхъ, зволять напередъ, завчасу порозумѣтись зъ Преп. о. Настоятелемъ монастыря и очѣкувати вôдъ тогожъ вôдповѣди, чи буде для нихъ мѣсце, щобы въ тыхъ духовныхъ вправахъ могли участвовати.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята

Перемышль, 30. Сѣчня 1909.

Ч. 4.

Ч. 574. Речинецъ св. Рукополаганя въ Єреи.

Кандидаты духовного стану, покôнчившій науки богословскій и желаючій приняти св. Рукополаганє, мають внести поданє до дня 16. лютого 1909 и представити ся лично дня 23. лютого с. р. о годинѣ 9. передъ полуднемъ въ канцеляріи Еписк. Консисторіи по выслуханю св. Літургіи въ катедр. Храмѣ.

До подань належить долучити: 1) свѣдоцтва всѣхъ наукъ шкôльныхъ; 2) моральности; 3) здоровля; 4) убожества, потвердженого ц. к. Старостомъ; 5) супружества, єсли женатій; 6) удоволеня повинности войсковой.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль, 27. Сѣчня 1909.

Ч. 5

Ч. 713. Оголошенє конкурсу на запомоги зъ Товариства св. Ап. Петра.

Выдѣлъ филіи Товариства запомоги убогихъ гр. кат. церквей им. св. Ап. Петра пôдъ днемъ 1. лютого 1909 просить о оголошенє слѣдуючого:

„Выдѣлъ Товариства им. св. Ап. Петра въ Перемышли оголошує отсимъ конкурсъ на запомоги для убогихъ церквей. Потребуючій церкви вносять прошеня написаній мѣсцевымъ священикомъ и затвердженій вôдпоручникомъ деканальнымъ, посредствомъ Всч. Урядôвъ деканальныхъ найпôзнѣйше до 15. марта 1909 р. Примѣчає ся, що сума призначена въ тôмъ роцѣ до роздѣлу на запомоги выносить 3229 К 71 с.

Вôдъ Выдѣлу Товариства им. св. Ап. Петра для запомоги убогихъ церквей въ Перемышли, дня 1. лютого 1909. о. Мрыцъ, предсѣдатель. о. Василькевичъ, секретарь“.

Се подає ся до вѣдомости Всеч. Клиру епархіяльного.

Вôдъ гр. кат. Ординаріята.

Перемышль, 2. Лютого 1909.

Ч. 6.

Ч. 349. Статутъ Товариства св. Ап. Павла у Львовѣ.

Зъ тымъ числомъ Вѣстника епарх. пересылає ся Всч. Духовеньству надôсланый ту новый статутъ Товариства св. Ап. Павла и вôдозву тогожь Выдѣлу дотычачу выдавництвъ Товариства.

Вôдъ Еп. гр. кат. Ординаріята.

Перемышль, дня 27. Сѣчня 1909.

Ч. 7.

Ч. 351. О наданю стіпендій богослуж. фундаціи б. п. Григорія Шашкевича.

Перемыска гр. кат. катедральна Капитула надала богослуженбнй стіпендіи зъ фундаціи б. п. Архіпресвитера Григорія Шашкевича на р. 1909 слѣдуючимъ Єреямъ:

1. Антоничеви Василю, сотрудникови въ Недѣльнôй.
2. Фуґлевичеви Михаилу, сотрудникови въ Жовтанцяхъ.
3. Твердохлѣбови Антонію, сотрудникови въ Олешичахъ.
4. Пасѣчиньскому Теодору, сотруд. въ Радымнѣ.
5. Андрейчикови Петру, сотруд. въ Мякиши новôмъ.
6. Грушкевичеви Теодору, сотруд. въ Михалевичахъ.
7. Топольницкому Володим. сотруд. въ Плоскôмъ.
8. Козенцѣ Александру, сотруд. въ Подемщинѣ.
9. Калиновичови Григорію, парохови въ Долинахъ.
10. Пясецкому Зенону, парохови въ Турочкахъ.

Вôдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.

Перемышль, 25. Сѣчня 1909.

Ч. 8.

Ч. 376. О змѣнѣ назвиска о. Михаила Дяка на „Радошицкій".

Высоке ц. к. Намѣстництво рескриптомъ зъ дня 23. падолиста 1908 Ч. 147.827 позволило на змѣну родового назвиска о. Михаила Дяка на „Радошицкій".

Вôдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.

Перемышль, 25. Сѣчня 1909.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію принятй:

Ч. 8467. На парохію Старява: 1. Моравскій Іеронимъ, 2. Господаревскій Іоанъ, 3. Вербицкій Георгій, 4. Насальскій Волод, 5. Викович Алекс.; 6. Шандровскій Іос., 7, Юрчакевичь Мих., 8. Шумелда Іоанъ, 9. Миколаєвичь Конст., 10. Поляньскій Ник., 11. Хилякъ Анатоль, 12. Дяковъ Теодоръ, 13. Ґоцкій Алекс., 14. Фенякъ Мих., 15. Домбровскій Діон., 16. Накловичь Мих., 17. Пшепюрскій Андрій, 18. Стецевъ Романъ, 19. Дацько Мих, 20. Венгриновичь Волод (зъ Бѣлича), 21. Хилякъ Евгеній, 22. Горчицкій Іос., 23. Прійма Іоанъ.

Ч. 8470. На парохію Мервичѣ: 1. Насальскій Волод., 3. Кмицикевичь Савинъ, 3. Лахъ Димитрій, 5. Дацько Мих., 5. Кончило Вікторъ, 6. Горчицкій Іосифъ, 7. Хилякъ Евгеній, 8. Присташь Юліянъ.

Презенты получили:

Ч. 8473/08. о. Рыхлевскій Волод. на парохію Конюшки королевскй.
„ 316. „ Венгриновичь Илярій на парохію Команьча.
„ 512. „ Кошель Іосифъ на парохію Белзецъ.
„ 576. „ Гамерскій Іоанъ, на парохію Чашинъ.

Вôдличія крылошаньскй получили:

Ч. 1029/08. о. Цапиньскій Петро, парохъ въ Берестѣ.
„ 1674/08. „ Лаврецкій Василій, парохъ въ Варяжи.
„ 8185/08. „ Шатыньскій Михаилъ, парохъ въ Тырявѣ сôльнôй.

Именованя:

Ч. 454. Всеч. о. Копыстяньскій Климентій, парохъ въ Реґетовѣ им. орд. шк. комисаремъ до ц. к. ґімназіи въ Горлицяхъ.

Ч. 455. Всеч. о. Савчакъ Іоанъ, им орд шк. комисаремъ до ц. к. ґімназіи въ Жовквѣ.

Ч. 169. о. Клишь Теофиль, парохъ въ Волковыѣ поставленъ доѣзджаючимъ сопомочникомъ пароха въ Терцѣ.

Ч, 424. о. Лѣщиньскій Іосифъ поставленъ управ. сопомочникомъ въ Угерцяхъ незабитовскихъ.

Ч. 5370/08. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженємъ зъ дня 13/8 1908 Ч. 97903 продовжило дотацію рôчныхъ 600 к. зъ фонда рел. на дальшій рôкъ для сопомочника въ Пелнѣ.

Ч. 5371/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 13/8 1908 Ч. 81787 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Тарнавцѣ.

Ч. 5391/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 18/8 1908 Ч. 104820 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Валявѣ.

Ч. 5515/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 25/8 1908 Ч. 82273 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Подемщинѣ.

Ч. 5517/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 25/8 Ч, 81785 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Добрусинѣ.

Ч. 5600/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 28/8 1908 Ч. 112790 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Михалевичахъ дек. Дрогобыцкого.

Ч. 5723/08. Тоє розпорядженємъ зъ 7/9 1908 Ч. 114516 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Новой веси.

Ч. 5746/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 11/9 1908 Ч. 117411 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Яблôнцѣ.

Ч. 5747/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 15/9 1908 Ч. 121101 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Новôмъ мѣстѣ.

Ч. 5771/08. Тоє розпорядженємъ зъ 2/9 1908 Ч. 99044 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Дальовôй.

Ч. 6004/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 21/9 1908 Ч. 121099 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Стебнику.

Ч. 6091/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 23/9 1908 Ч. 122980 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Хащовѣ.

Ч. 6138/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 27/9 1908 Ч. 124416 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Чертежи.

Ч. 6214/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 29/9 1908 Ч. 16545 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Флюрынцѣ.

Ч. 6215/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 27/9 1908 Ч. 124553 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Вановцѣ,

Ч. 6451/08. Тоєжь розпорядженємъ зъ д. 2/10 1908 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Тулиголовахъ.

Ч. 7033/08 Тоє розпорядженємъ зъ д. 2/11 1908 Ч. 243710 продовжило таку саму дотацію для сопомочника зъ Зиндрановôй.

Ч. 8169/08. Тоє розпорядженємъ зъ дня 30/11 1908 Ч. 158501 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Карликовѣ.

Ч. 8367/07. Тоє розпорядженємъ зъ д.10/12 1908 Ч. 158789 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Боршевичахъ.

Ч. 8557/08. Тоє розпорядженємъ зъ д. 14/12 1908 Ч. 145528 продовжило таку саму дотацію для сопомочника въ Себечовѣ.

Вôдъ гр. кат. Еписк. Консисторіи
Перемышль, 2. Лютого 1909.

† КОНСТАНТИНЪ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стыфіого въ Перемышли 1909.